

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 15.12.2004

Číslo: Ročník 14 (2004), Číslo 4

Sekce: Kdo je ...

Název článku: Kdo je kdo aneb Představujeme redakční radu - pokračování

Autor: Redakční rada

Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=489>

Kdo je kdo aneb Představujeme redakční radu - pokračování

Redakční rada

Jméno a titul, funkce, webová stránka domovské knihovny a elektronická adresa
Knihovnická praxe /pár vět, čím jste prošli
Jakou knížku máte na nočním stolku
Oblíbený knižní hrdina /oblíbená knížka
O čem by měla být knížka, jejíž děj byste chtěli prožít?
Knihovnická vzpomínka /první nebo zajímavé setkání s knihovnou/
Co Vás v knihovně nejvíce baví
Jak si poradíte s tzv. „otravným“ čtenářem /kolegou?
Co Vás vždycky potěší?
Co Vás zaručeně naštvě?
Čím děláte nejčastěji radost svým blízkým?
Oblíbený citát

Mgr. Eva Svobodová

ředitelka SVK HK; <http://www.svkhk.cz> , <mailto:eva.svobodova@svkhk.cz>

Ve studijní a vědecké knihovně v Hradci Králové pracuji od roku 1978. Prošla jsem snad všemi úseky knihovnické práce, kromě metodiky a věcné katalogizace. Někde jsem setrvala déle, jinde jsem jen proběhla. Věcná katalogizace mne nikdy nepřitahovala, ale metodika, to byl můj dlouholetý sen. A tehdejší metodikám jsem moc záviděla.

Jsem vášnivá čtenářka. Jako malá jsem se vždycky někam schovala a četla, zejména knihy, na něž jsem ještě neměla věk. Také dnes je mi kniha věrnou přítelkyní doma i na cestách. Vypěstovala jsem si docela slušnou závislost, a pokud nemám čas číst, dostavují se silné abstinenční příznaky. Knižek mám rozečtených většinou několik a vracím se k nim podle nálady. Na mém nočním stolku teď leží Spolek svedených a opuštěných od Jana Dvořáka a Cesty stavitelů pyramid. Čtu většinou po chvílích, ale mám období, kdy pročtu celé noci. Všechny knihy prožívám velmi intenzivně, příběh si doslova „odžiji“, ale tím pro mne také končí. Jen zřídka kdy se k nim vracím, a proto i své hrdiny opouštím s poslední přečtenou stránkou.

Můj děda byl vášnivý sběratel knih a měl knihovnu, která zabírala jednu velkou místnost.

Půjčoval příbuzným a známým. Když jsem trochu povyrostla, mohla jsem si knihy vybírat sama. Neměl samozřejmě katalog a výpůjčky si zapisoval do sešitu. Plánovala jsem si, že až dostuduji, dám jeho knihovnu do pořádku. Než jsem se k tomu dostala, zemřel a příbuzní si knihy rozebrali. Na mne zbylo jen pár verneovek.

V knihovně mne bavilo a baví téměř vše, i když musím říci, že řízení knihovny zase až tak zábavné není. S otravnými lidmi si moc rady nevím. Po každé takové srážce si říkám, že příště to musím zvládnout lépe.

Vždycky mne potěší jakékoliv dobré jídlo, které nemusím vařit, a žluté růže.

Zaručeně mne naštvě nechota, neupřímnost, snaha některých lidí setřást ze sebe odpovědnost a lež, kterou odhalím, až když je pozdě.

Svým blízkým udělám radost, když přijdu brzy domů z práce nebo když jim upeču chutný koláč.

Jen dvě věci jsou nekonečné - vesmír a lidská hloupost. Tím prvním si ovšem nejsem tak jist.

Albert Einstein

Mgr. Jan Pěta

ředitel Knihovny města Hradce Králové; <http://www.knihovnahk.cz> ;
<mailto:jan.peta@knihovnahk.cz>

Můj životní i profesní koloběh popsala dostatečně právě před rokem v tomto zpravodaji jeho šéfredaktorka (U nás. Roč. 13, č. 4 (2003), s. 33-34). Šetřme naše lesy!

Na imaginárním nočním stolku mám v těchto dnech (začátek listopadu) Mého Janáčka od Milana Kundery. V útlé knížce vydané nakladatelstvím Atlantis jsou pohromadě dvě brilantní úvahy a přepis jednoho rozhlasového rozhovoru. Přečetl jsem je s gustem, autor je mi blízko názorem i prožitkem také mého Janáčka.

Aktuální čtení se mi střídá rychle, často je to nedočtení; sahám raději po krátkých a hutných textech. Je to nešvar, nedostatek setrvání, jakási klipovitost – ale čas pádí a je ho tak málo... Do ankety Moje kniha jsem za sebe uvedl bibli, protože to je kniha (vlastně celá knihovna knih), která ovlivnila můj život v tom nejpodstatnějším. Ale ani v tomto případě bych nemohl poctivě a popravdě říct, že se do ní nořím často, že ji mám na tom pomyslném nočním nábytku trvale. Nicméně rozpomínám se, že nad texty Thorntona Wildera nebo Patrika Whitea jsem byl zasažen, ačkoliv jde o rozsáhlé literární útvary – ale to jsem byl ještě mladší! Dodnes je ovšem v sobě nosím, nikoliv jako děje: ten zásah, který jsem nad nimi zažil. Jako kluk jsem spráskal všechno, co mi přišlo pod ruku: škvár i klasiku, Bílé cyklamy i Davida Copperfielda. Pamatuji si, že v sedmé třídě jsem na Mikuláše nemocný v posteli hltal román U snědeného krámu; jak jsem tomu tenkrát rozuměl, ví Bůh.

Ke čtvrtému dotazu: nechtělo by se mi prožít něco jiného, než mi prožít bylo dáno. Knížku bych z toho však nedělal.

Moje první střetnutí s knihovnou spočívalo v čichovém vjemu. V kunštátské knihovně byly knihy baleny do tuhého béžového papíru čímsi natíraného: vonělo to klihem? Moje celodenně zaměstnaná maminka mě tam jednou za měsíc coby malé dítě posílala k paní knihovnici s prosbou, aby jí „zase něco ke čtení poslala, však ona už ví“.

Před otravným člověkem často kapituluji do pozice naslouchající vrby. Většinou zjišťuji, že nemá cenu se přít či hájit principy, že ten člověk je něčím chorý. Tedy: nejde-li o život!

Těší mne setkávání s lidmi, kteří jsou pro něco zapálení, kteří jsou otevření a velkorysí. A většinou zaručeně naštvu sám sebe.

Doufám, že sem tam někomu radost udělám – ale to byste se museli zeptat těch mých blízkých: stoprocentní jistotu člověk nemá...

Že by mě celoživotně provázelo nějaké moudro, nemohu říct. Ale líbí se mi třeba Kantovo: *Jednej tak, aby ti lidství jak v osobě tvé, tak v osobě druhého bylo vždy účelem, nikdy ne prostředkem.* Nebo jinak: *Co sám nerad, nečiň jinému.*

PhDr.Věra Strnadová, PhD.

vedoucí oddělení managementu na katedře ekonomie a managementu FIM UHK Hradec Králové, <http://www.uhk.cz>; <mailto:vera.strnadova@uhk.cz>

Nejprve jsem pracovala jako vedoucí oddělení pro gymnázia a střední školy v Krajské pedagogicko psychologické poradně v Hradci Králové a nyní působím na Fakultě informatiky a managementu Univerzity Hradec Králové.

V práci mě nejvíce baví neustálý kontakt se studenty. Ukazují mi, jak je nutné mít v životě smysl pro humor a neustálý zájem o nové věci.

Na nočním stolku mám knihu mé nejoblíbenější autorky Daphne du Maurier: Únik. Mezi nejoblíbenější knihy rozhodně patří barvitě popsany život spisovatelky Betty MacDonaldové v její autobiografické knížce *Co život dal (a vzal)*. Obsah knížky, kterou bych chtěla prožít by měl být dobrodružný. Určitě by mne nalákal výlet do exotických krajín v povodí řeky Amazonky, do krajín divokých lián, pestrobarevných ptáků a opojných vůní. Plavila bych se ráda touto krajinou lodí. Jsem z jižních Čech, z Českých Budějovic a mám k vodě blízko.

S knihovnou jsem se setkala už v předškolním věku, kdy mi tatínek nosil knihy s obrázky Heleny Zmatlíkové.

Rozhovor s otravným člověkem vždy nekompromisně, slušně, ale tvrdě ukončím.

Potěší mě prožitek harmonie s blízkými lidmi, se studenty a jakýkoliv kontakt s přírodou. Zaručeně mne naštvě, pokud lidé jednají pouze egoisticky a bez soucitu.

Moji blízcí vědí, že jsou pro mne vždy na prvním místě, nejen když potřebuji pomoc, a věřím, že jim tím dělám radost.

„Vždy měj na dohled něco krásného, i kdyby to byla jen sedmikráska v misce na pudink.“ Jackson Brown Jr. – kniha *Malý životní rádce*